

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Autostrada dei Fiori SpA, AISCAT, Associazione Nazionale dei Gestori delle Autostrade

Strona pozwana: Rząd Republiki Włoskiej, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Azienda nazionale autonoma delle strade (ANAS)

Pytania prejudycjalne

1) Czy podmiot w formie spółki akcyjnej, mający takie cele, funkcje i możliwości wpływania na dany rynek, jak te, które przyznane zostały przez prawodawcę włoskiego ANAS SpA [jak wynika, w szczególności, z aktów założycielskich nowego podmiotu, statutu zatwierdzonego w decreto interministeriale (wspólny dekret) z dnia 18 grudnia 2002 r., nowych uregulowań zawartych w art. 2 ust. 82-90 dekretu z mocą ustawy z dnia 3 października 2006 r., przekształconego w ustawę, a następnie zmienionego przy pomocy „dużej poprawki” rządowej do art. 1 ust. 1034 ustawy budżetowej na rok 2007] może być uznany za przedsiębiorstwo, choćby publiczne, w rozumieniu prawa wspólnotowego i na potrzeby jego stosowania, i czy w związku z tym stosują się do niego zasady prawa konkurencji (art. 86 traktatu)?

W razie udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

2) Czy mając na względzie podstawowe prawo, jakim jest prawo własności, chronione prawem wspólnotowym, można uznać za zgodne z prawem wspólnotowym uregulowania o cechach takich, jakie wykazują rozpatrywane uregulowania, również po ich przekształceniu w ustawę na mocy ustawy nr 286/2006, które w odpowiedzi na istotne uprawnienie, jakim jest możliwość wywłaszczania przyznana działającemu w warunkach konkurencji przedsiębiorstwu publicznemu, jakim jest spółka ANAS SpA, przewidują „ewentualne prawo do odszkodowania”?

3) Czy mając na uwadze sporne uregulowania, po uwzględnieniu zmian wprowadzonych przy okazji przekształcenia w ustawę oraz tych wynikających z „dużej poprawki” do ustawy budżetowej na rok 2007, należy stwierdzić, że prawo wspólnotowe, a w szczególności zasady dotyczące konkurencji i wspólnego rynku (art. 43 i nast. oraz art. 81 i nast. traktatu WE) sprzeciwiają się powierzeniu przedsiębiorstwu, którego kapitał jest w całości kapitałem publicznym, wykazującemu podobne cechy jak spółka ANAS SpA, czasowego — lecz bez wskazania końca tego okresu — wykonywania usług publicznych lub zarządzania infrastrukturami publicznymi, z pominięciem procedur przetargowych?

4) Czy wspólnotowe prawo zamówień publicznych sprzeciwia się rozciągnięciu przez państwo członkowskie reżimu ustanowionego w dyrektywach dotyczących zamówień na dostawę i usługi również na działania „wertykalne”, realizowane przez prywatne przedsiębiorstwa, którym udzielono koncesji, z zastrzeżeniem na rzecz państwa członkowskiego prawa powoływania członków komisji przetargowych oceniających oferty przedstawiane przez koncesjonariuszy?

5) Czy w zakresie, w jakim są one źródłem korzyści nieprzyniesionych konkurentom prywatnym, i w zakresie, w jakim nie

dotyczy ich obowiązek odrębnego księgowania, środki finansowe, takie jak te stosowane na rzecz ANAS na podstawie art. 7 ust. 12 dekretu z mocą ustawy nr 138/2002 i art. 7 ust. 1-4 dekretu z mocą ustawy nr 138/2002, a także art. 1 ust. 453 ustawy budżetowej na 2005 r. (ustawa nr 311 z dnia 30 grudnia 2004 r.), które umożliwiają ANAS uzyskanie od Cassa Depositi e Prestiti SpA pożyczek na korzystnych zasadach, oraz środki podobne do tych, o których mowa w art. 1 ust. 299 lit. c) i ust. 453 ustawy nr 311/2004 (ustawa budżetowa na 2005 r.) lub w art. 76 ust. 2 ustawy nr 289/2003, dzięki którym ANAS uzyskuje znaczące środki państwowe, przeznaczone co prawda na projekty infrastrukturalne, lecz nieobjęte obowiązkiem prowadzenia odrębnej księgowości, stanowią pomoc państwa zakazaną na mocy art. 87 i nast. traktatu? Czy stanowi ponadto pomoc państwa środek taki jak przedłużenie ważności koncesji na rzecz ANAS SpA, dzięki któremu ANAS może uniknąć postępowania przetargowego, oraz czy stanowią taką pomoc uregulowania takie jak te przewidziane w art. 2 ust. 87 i 88 ustawy nr 286/2006 (przekształcającej w ustawę dekret ustawodawczy nr 262/2006), zgodnie z którymi ANAS wstępuje automatycznie — choć tymczasowo, lecz bez wyraźnego ograniczenia w czasie — w miejsce prywatnych subkoncesjonariuszy, których uprawnienia wygasły?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 8 listopada 2006 r. w sprawie T-357/04 Chetcuti przeciwko Komisji, wniesione w dniu 22 stycznia 2007 r. przez Margueritę Chetcuti

(Sprawa C-16/07 P)

(2007/C 82/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Marguerite Chetcuti (przedstawiciel: M.-A. Lucas, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 8 listopada 2006 r. w sprawie T-357/04 Chetcuti przeciwko Komisji;

— uwzględnienie żądań wnoszącej odwołanie wniesionych przed Sądem, a zatem:

— uchylenie decyzji komisji konkursowej z dnia 22 czerwca 2004 r. odrzucającej w oparciu o pkt III ogłoszenia o konkursie COM/PA/04 z dnia 6 kwietnia 2004 r. kandydaturę wnoszącej odwołanie;

- uchylenie późniejszych aktów podjętych w ramach postępowania konkursowego, w szczególności listy uczestników konkursu spełniających warunki ustalone w ogłoszeniu o konkursie, sporządzonej przez komisję konkursową, decyzji Komisji ustalającej na tej podstawie liczbę stanowisk, które należy obsadzić, listy odpowiednich kandydatów sporządzonej przez komisję konkursową po zakończeniu jej prac oraz decyzji o powołaniu podjętych na tej podstawie przez organ powołujący (AIPN);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca na poparcie swojego odwołania podnosi jeden zarzut, dotyczący błędnej interpretacji przez Sąd pojęcia konkursu wewnętrznego w rozumieniu art. 4 i 29 ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego, w brzmieniu obowiązującym wówczas, gdy opublikowano ogłoszenie o konkursie, jak również celu wyznaczonego naborowi przez art. 27 i 4 ust. 1 oraz naruszenia zasady równości traktowania lub co najmniej naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi zasadniczo, że z orzecznictwa Trybunału i Sądu wynika, że wyrażenie „konkurs wewnętrzny w instytucji” dotyczy wszystkich osób zatrudnionych w tej instytucji na podstawie stosunku prawa publicznego, w tym członków personelu pomocniczego, i że Sąd błędnie zinterpretował to orzecznictwo, jak również zakres sformułowania „konkurs wewnętrzny”, gdyż skupił się na głównym celu tego konkursu, określonym raczej na podstawie subiektywnych kwalifikacji niż na samym charakterze, określonym na podstawie obiektywnych warunków dopuszczenia do konkursu i wymienionych w ogłoszeniu o konkursie.

Skarżąca twierdzi następnie, że o ile nie można zaprzeczyć temu, że organ powołujący dysponuje szerokim zakresem uznania przy określaniu w ogłoszeniu o konkursie warunków dopuszczenia do niego, o tyle korzystanie z tego uznania powinno zawsze być zgodne z wymogami stanowiska, które ma zostać obsadzone oraz z interesem służby tak, by nie mogła być przyjęta teza o wykluczeniu członków personelu pracowniczego z uwagi na to, że w odróżnieniu od urzędników i członków personelu tymczasowego, nie musieli oni przy zatrudnieniu udowodnić posiadanych przez siebie najwyższych kompetencji, wydajności i uczciwości. Dowód posiadania takich cech powinien w istocie wynikać po prostu z pozytywnego wyniku egzaminów preselekcyjnych i selekcyjnych przewidzianych w ogłoszeniu o konkursie. Tak samo powinno być w przypadku dowodu na zdolność do wypełniania zadań objętych stanowiskami, które mają być obsadzone.

Pomocniczo, skarżąca podnosi, że wyrok, o którego uchylenie wnosi, jest niewystarczająco uzasadniony, gdyż Sąd nie odpowiedział na jej argument dotyczący wewnętrznej sprzeczności w ogłoszeniu o konkursie, które wykluczało kandydaturę członków personelu pomocniczego, lecz dla potrzeb obliczania stażu pracy dopuszczało staż pracy nabyty w charakterze członka personelu pomocniczego w pewnych grupach funkcyjnych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 25 stycznia 2007 r. — Confcooperative Friuli Venezia Giulia, Luigi Soini, Azienda Agricola Vivai Pinat Mario e figlio przeciwko Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-23/07)

(2007/C 82/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Confcooperative Friuli Venezia Giulia, Luigi Soini, Azienda Agricola Vivai Pinat Mario e figlio

Strona pozwana: Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy traktat o przystąpieniu Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej (Dz.U. WE L 236 z dnia 23 września 2003 r.) powinien być interpretowany w ten sposób, iż należy uznać, że do oznaczania win produkowanych na Węgrzech i we Wspólnocie Europejskiej począwszy od dnia 1 maja 2004 r. należy stosować wyłącznie przepisy zawarte w rozporządzeniu nr 1493/99 ⁽¹⁾ i rozporządzeniu nr 753/2002 ⁽²⁾, w wersji zmienionej przez rozporządzenie nr 1429/2004 ⁽³⁾?
- 2) Czy art. 52 rozporządzenia nr 1493/99 stanowi wystarczającą podstawę prawną, aby upoważnić Komisję Europejską do wprowadzenia zakazu stosowania określonego oznaczenia wina (w tym przypadku: „Tocai friulano” pochodzącego od określonej odmiany winorośli zarejestrowanej zgodnie z prawem w odpowiednich rejestrach państwowych Włoch i wymienionej we właściwych rozporządzeniach wspólnotowych)?